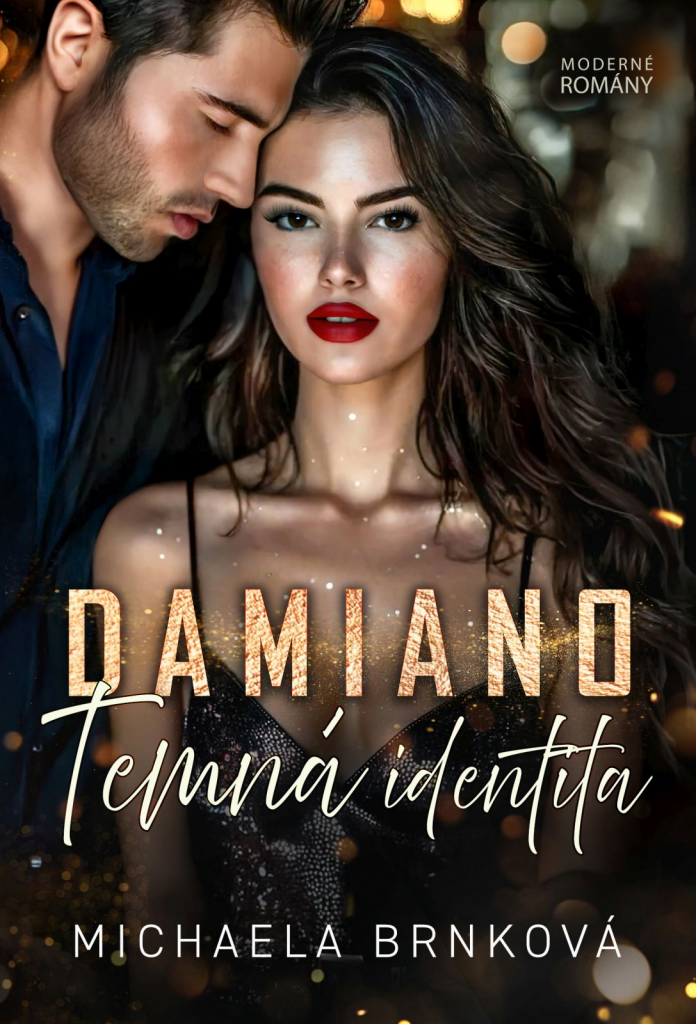




MODERNÉ
ROMÁNY

DAMIANO

Temná identita

MICHAELA BRNKOVÁ

MICHAELA BRNKOVÁ

DAMIANO

Temná identita

DAMIANO

I. vydanie

Copyright © 2025 Michaela Brnková



MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 83. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Zuzi Maat

Sadzba: Branislav Hudák

BN: 148715/01

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 226 - 9

PDF 978 - 80 - 8214 - 227 - 6

EPUB 978 - 80 - 8214 - 228 - 3

MOBI 978 - 80 - 8214 - 229 - 0

MICHAELA BRNKOVÁ

DAMIANO

Temná identita



MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

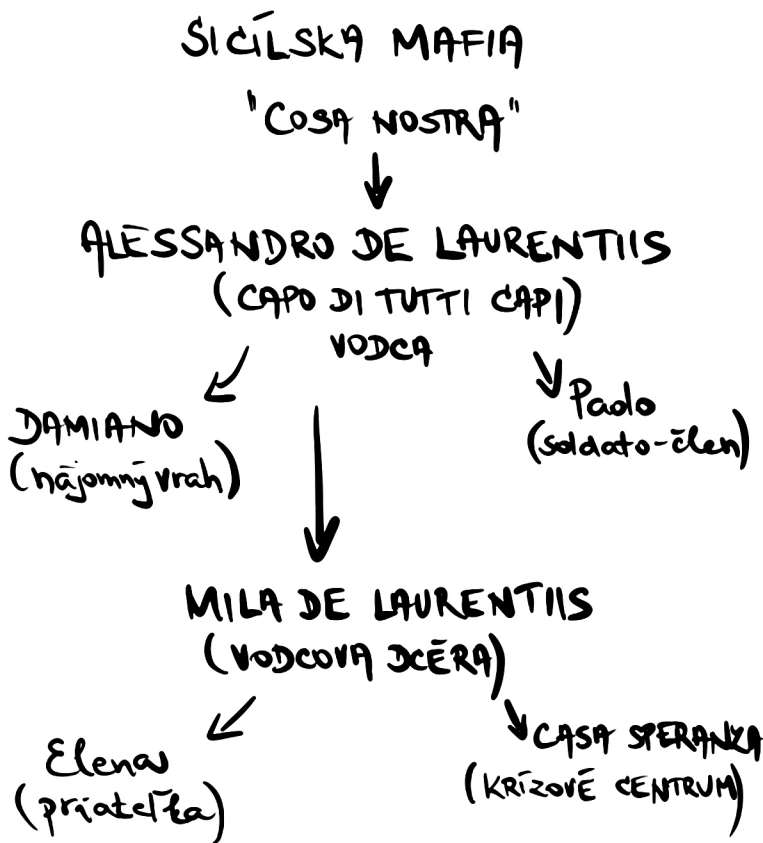
Copyright © Michaela Brnková 2025

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu vydavateľstva.

I. ČASŤ

DAMIANO MORETTI



Prológ



Damiano

Vôňa citrónov a levandule.

Taká vtieravá, že som sa jej prenikavej intenzity nemohol zbaviť, ani keď som vošiel do domu.

Vila obložená pieskovcom stála na kopci s ohromujúcim výhľadom na olivové háje.

Olymp Sicílie. Domov bossa *Cosa Nostry*, mafie, ktorá sa správa ako nemilosrdný vrah v dokonale padnúcom obleku džentlmena.

Sme rovnakí, asi preto k sebe tak dokonale ladíme.

Každým krokom som sa po mramorovej podlahe približoval k miestu, kde ma čakal.

Alessandro De Laurentiis.

Muž, ktorý vlastnil všetko a každého na ostrove, ktorý mu prakticky patril.

Od poslednej návštevy značne pribral. Znovu. Béžový ľanový oblek mal pokrčený a košeľu pri krku ležérne rozopnutú. To bol znak toho, že bola preňho moja návšteva čímsi bežným. Roztiahol ruky a tučné prsty so zlatými

prsteňmi, aby ma privítal. Zlatý zub sa zaleskol od slnka, ktoré sem svietilo z každého kúta prezdobenej obývacej miestnosti. Alessandro nikdy nemal vkus a môj pozorovací talent ma ešte nikdy nesklamal. Dokázal ma iba dráždiť tým, že neutíchal ani vo chvíľach, ktoré si to nevyžadovali.

Je to moje prekliatie... analyzujem všetko. Prostredie. Situácie. Ľudí. Nebezpečenstvo. Nepriateľa.

Vďaka týmto devízam som sa dostal až sem, do domu bossa bossov. A teraz som cítil, že sa blížilo čosi nezvyčajné. Niečo, čo som určite nečakal.

„Vitaj, priateľ.“

Alessandro takto oslovoval iba niekoľko vzácných ľudí vo svojom okolí. Bola česť a výsada, že som medzi nich patrila aj ja. Sadol som si na kožený gauč a sledoval ho prejsť k barovému pultu z masívneho tmavého dreva. Dva sklenené poháre bohato naplnil osemnásťročnou škótskou whisky. Jeden z nich položil pred mňa tak, ako to robil vždy, keď ma sem zavolať kvôli práci.

Lenže tentoraz sme nesedeli v jeho pracovni a ja som nevedel prečo.

Ignoroval som zdobený pohár so zlatistou tekutinou a pozoroval som, ako si on zo svojho výdatne odpil.

„Prečo som tu?“ spýtal som sa na rovinu.

Alessandro na mňa namieril prst.

„Toto sa mi na tebe páči. Čas sú peniaze, takže ho rozhodne nebudeme len tak márať.“ Zasmial sa. Ja som čakal. „Potrebujem tvoju pomoc, priateľ.“

Zamračil som sa bez potreby niečo povedať. Ak odo mňa niečo chcel, prečo to nepovedal priamo? Rozhodne to nebolo obyčajné pozvanie.

„Ide o moju dcéru, Damiano.”

Mal moju plnú pozornosť. Zvyčajne totiž išlo o niekoho nepohodlného, koho sa potreboval zbaviť nešťastnou náhodou, rýchlo a čisto. Tento rozhovor rozhodne nemal začínať vetou „*Ide o moju dcéru.*” Žiadny rozhovor so mnou nikdy nemal začínať takto.

„Skončila vysokú umeleckú školu a chce sa osamostatniť. Už dávno to chcela, ale ja som trval na tom, že zatiaľ zostane bývať tu.” Zdvihnutou dlaňou mával okolo seba a ja som stále nerozumel, prečo mi hovoril o niekom zo svojej rodiny. Prečo by ma mala zaujímať jeho čerstvo vyštudovaná dcéra? Trpezlivo a bez pohnutia som čakal, ako sa to vyvinie.

„Ako sa darí tvojmu ramenu?” Zrazu presídlil svoj pohľad na moje ľavé plece. „Nepracuješ už niekoľko mesiacov,” dodal.

„Lepší sa.”

Nelepšilo.

„Mrzí ma ten výbuch. Keby moji muži odhadli situáciu lepšie a ten sklad vyčistili, nemuselo sa to stať.”

„Nie, nemuselo.”

„Vieš, záleží mi na tebe. Nechcem, aby si prichádzal o zákazky len kvôli mojej chybe,” teatrálné si položil ruku na srdce, „ja som zodpovedný za tvoje zranenie a mrzí ma to. Preto to chcem odčiniť. Budeš strážiť moju dcéru. Iba niekoľko mesiacov.”

Jemu asi preskočilo. Pozeral som sa naňho a hľadal akékoľvek známky šialenstva.

„Nie som osobný strážca, *capo!*”

„Ja viem, ja viem, viem to.”

„V tom prípade musím odmietnuť.”

„V tom prípade to neber ako službu, ale žiadosť. Žiadam ťa, Damiano. Nie ako priateľ priateľa, ale ako *capo di tutti capi* vykonávateľa svojej vôle. Nie si člen rodiny a aj napriek tomu som sa k tebe vždy správal, akoby to tak bolo. Nechceš pokaziť naše dobré vzťahy, však?”

Jeho tón sa zmenil. Už nebol prívetivý a melodický. Znel stroho a vyznievala z neho nadradenosť. Narovnal som sa. Bol to najvyšší boss, jeho zákazky boli mojím živobytím. Vedel som, kde sú jasné hranice môjho odporu, a on na nich teraz stál a sledoval, ktorým smerom sa pohnem. Nemohol som sa vyhovoriť na zranené rameno, keď som ešte pred chvíľou povedal, že bolo v poriadku. Priznal by som, že som klamal. A klamstvo sa tu netrestalo domácim väzením. Toto bola skurvená rodina. Najväčší zločinecký klan nielen v Európe, ale aj na svete. A Alessandro De Laurentiis ho viedol.

„Čo odo mňa očakávaš?”

„Chcem, aby si ju nespustil z očí. Všetky inštrukcie ti dá Paolo. Bývanie aj renta sú zabezpečené. Auto dostaneš. Nechcem, aby si používal nič z toho, čo ti patrí mimo rodiny. Nikto nebude poznať tvoju pravú identitu. Tak ako vždy, všetko ostane v rodine.”

„Prečo na takúto službu nevyužiješ svojich ochrankárov? Nie som osobný strážca, Alessandro.”

„To mi nemusíš pripomínať.”

„Tak prečo si si nevybral jedného zo svojich? Mohol sa o ňu postarať Vincenzo alebo dokonca tvoj najbližší, Salvatore.”

Vedel, na čo som narážal. Ak boli títo muži členmi rodiny, potom im mal bezvýhradne veriť. Namiesto toho chcel, aby som tentoraz preňho nezabíjal, ale staral som sa o posraté bábiky.

„Svojim chlapom verím. Už menej, ale verím tomu, že dokážu udržať vtákov za zipsom.”

To ma pobavilo.

„To neznamená, že ja nešukám.”

„To je ono.” Znovu na mňa pobavene pokýval ukazovák s pečatným prsteňom. „Moja dcéra by si nikdy nezačala s niekým, kto iba šuká. Ona je iná. Je to môj poklad. To najdrahšie a najčistejšie, čo mám. Mila dá lásku iba mužovi, ktorý ju bude bezvýhradne a oddane milovať. Ty si z hry von, Damiano. Ty milovať nedokážeš.” Znovu si výdatne odpil a zahľadel sa do pohára.

Mal pravdu. A keby aj nie, city sú slabosť a tá zabíja. To som sa naučil už dávno. A nikdy na tú lekciu nezabudnem.

„Ako dlho sa poznáme? Päť rokov? Sedem? Za celý svoj život som nestretol nikoho bezcitnejšieho ako si ty.”

Mal, kurva, svätú pravdu. Dokážem bez mihnutia oka prebodnúť srdce komukoľvek mi prikáže, ale to slovo na *L*, po ktorom každý tak nepochopiteľne túži, mi bolo úplne cudzie. Nemal som možnosť odporovať, aj keď sa vo mne búri-la každá bunka. Toto nebola práca pre mňa, bolo to utrpenie,

no vyzeralo to tak, že som nemohol povedať nie. Alessandro sa spokojne usmial. Teraz to bol on, koho by som najradšej poslal na druhý svet. Postavil som sa, pripravený na odchod.

„Damiano?”

Čo ešte, kurva?!

„Áno?”

„Nechcem, aby Mila vedela, kto skutočne si. Budeš pre ňu iba ochrankár.”

„Prečo? Nájomný vrah by sa jej nepozdával?”

„O to nejde, ale... poznám svoju dcéru. Snažila by sa v tebe nájsť niečo dobré.”

Zasmial som sa.

„Zbytočná snaha.”

„Dokázala by to. Ver mi.”

1.



Mila

Sloboda.

Nepoznám krajší pocit a ľahší nádych ako ten, ktorý voľnia po slobode. Je čarovný a opojný a okamžite lahodí všetkým mojim zmyslom. Zovrela som v ruke kožené dosky univerzitného diplomu a opatrne ho vložila do zásuvky v izbe, ktorú som sa čoskoro chystala opustiť.

Zbohom Palermo, vitaj Katánia.

Nadšene som vyšla z izby a kráčala do otcovej pracovne, kde si ma nechal zavolať. Možno preto, aby sa so mnou rozlúčil. Moja práca, moja budúcnosť, všetko teraz smerovalo preč z jeho sveta. Ten pocit úľavy mi prinášal obrovskú radosť. Lúbim svojho otca, ale nikdy som neschvaľovala to, čomu sa venoval. Jeho vysvetlenie, že sa pre vedenie rodiny narodil, mi nestačilo. Nemohlo. Myslím si, že v skutočnosti presne toto chcel a aj keby mohol, nikdy by rodinu neopustil. Ja som to chcela urobiť práve teraz... pomaly a nenápadne sa odpútať od domu plného mužov, ktorí nám stáli za chrbtom pri každom kroku.

„Ahoj, Salvatore,” pozdravila som otcovho prvého muža. Bol to poradca, *consigliere*, a bol mladší ako môj otec, no vzdelaný a skutočne veľmi múdry. Bol členom spriatelenej rodiny a môj otec vždy tak trochu dúfal, že to bude on, do koho sa raz zaľúbim. Lenže ja som si bola istá v jedinej veci. Nikdy a za žiadnych okolností si nevezmem muža, ktorý bude mať s rodinou čokoľvek spoločné. Spávať s vrahom by bolo pre mňa nemysliteľné a len tá predstava mi spôsobovala silnú úzkosť. Preto bol nádyh slobody pre mňa taký dôležitý, a preto som odiaľto musela odísť.

Moju izbu delila od otcovej pracovne dlhá chodba, obývacia izba a niekoľko schodov na druhej strane domu. V skratke, musela som prejsť polovicu Palerma, aby som sa tam dostala. Myslím si, že to bol jeden z bezpečnostných prvkov, ktorým som nikdy nevenovala prílišnú pozornosť, lebo som jednoducho nemusela. V tomto dome a meste som sa cítila vždy bezpečne. Možno to tak bolo preto, že okrem masívneho tmavého nábytku bol dom plný aj mužov, ktorí strážili naše životy. Jeden z nich mi bol v päťach, len čo som sa vzdialila od izby, a druhý sa pridala, keď som vyšla po schodoch do krídla, ktoré patrilo otcovi. Tento stupeň ochrany tu nebol vždy. Myslím, že takto prehnane sa začali všetci správať až posledných šesť mesiacov. Netuším, čo za tým bolo, a vlastne som to ani nechcela vedieť. Nemusím, pretože odchádzam a všetkých týchto ľudí znovu uvidím až vtedy, keď sem prídem na návštevu.

„Tati,” oslovila som otca, ktorý sedel za pracovným stolom, no keď ma zbadal, okamžite vstal a otvoril náruč.

„Moja milá Mila.” Túto slovnú hračku používal, odkedy si pamätám. Pobožkal ma na čelo a potom ešte aj na obe líca. „Naozaj chceš odísť a opustiť svojho ťažko chorého otca?”

Jeho manipulatívna otázka ma rozosmiala. „Nie si ťažko chorý.”

„Obezita je civilizačná pliaga. Čoskoro mi môže zlyhať srdce. Vieš, aký cholesterol mi naposledy nameral doktor Rivera? Môj čas sa kráti. Cítim to. Nemala by si ma opúšťať.”

„Už viem, prečo si vo svojej práci taký úspešný. Si vynikajúci vydierač.”

„Takže zostaneš?”

„Nie,” neprestávala som sa usmievať, ale keď zosmutnel, môj úsmev sa vytratil tiež. „No tak, Alessandro, nebuď ako malé dieťa.”

„Tak by si sa so mnou rozprávať nemala,” pohrozil mi zdvihnutým prstom. „Ja som tu rodič a ty si dieťa, nie naopak.”

„Máš pravdu, takže očakávam, že sa tak začneš správať. Odteraz.” Znovu sa mi na tvár vrátil úsmev, ale jeho výraz sa nezmenil. Vlastne možno tak trochu áno, lenže nie pozitívne. Mračil sa.

„Nemôžem ťa nechať odísť z Palerma.”

Otvorila som ústa, ale nedokázala som vydať ani hlások. Niekoľkokrát som zažmurkala a najradšej by som si uštedrila poriadnu facku, aby som sa okamžite prebrala a uistila sa, že to, čo práve vyslovil, bol len nejaký hlúpy pokus o vtip. Lenže on nežartoval. Vedela som to podľa toho, ako sa na mňa díval. Ten pohľad poznali najmä jeho muži. Nie ja.

„Ako to myslíš?“ Ustúpila som o malý krok a stále som sa pokúšala odohnať úzkosť zo stresu, ktorá ma začínala paralyzovať.

„Vieš, kto som, Mila. Vieš, čo tu priezvisko De Laurentiis znamená. Mrzí ma to, ale...“

„Nie.“ prerušila som ho. „Nie, nie, nie.“ Chcela som toho povedať oveľa viac, prisahám. Chcela som vysloviť rozumné argumenty, chcela som mu odporovať, možno som ho chcela aj prosiť, ale hrča v krku mi to jednoducho nedovolila.

„Tvoja bezpečnosť je pre mňa prvoradá a ty vieš, že vždy aj bola. Nájdeš si prácu aj tu. Načo sa sťahovať do Katánie, keď hlavné mesto ti môže ponúknuť také skvelé možnosti?“

„V divadle nemajú voľné miesto a ja nemám dost' skúseností, aby som uspela, ak by ho aj mali.“

„O to sa postarám.“

„Nie!“ vykrikla som a vzápätí sa spamätala. Otec neznášal, keď naňho niekto zvyšoval hlas. Možno som nebola v pozícii jeho mužov, ale aj tak som vedela, že ho to znepokojovalo, takže som sklonila pohľad. „Prepáč,“ vydýchla som pokojne. „Nechcem, aby si sa za mňa v divadle prihováral. Ak raz niečo dokážem, chcem si byť istá, že som to zvládla sama.“

Otcov pohľad zmäkol a mne sa okamžite uľavilo. Nemám rada napätú atmosféru a už vôbec nie, ak ide o jediného človeka, ktorého na svete mám.

„Možno by tu bola jedna možnosť. Vlastne mi to napadlo len nedávno, ale tebe by sa aj tak nepáčila, takže...“

„Aká možnosť?“

Prosím ťa, povedz, že mi to dovoľíš. Spravím čokoľvek.

„Mohol by som ti prideliť jedného muža.“

Panebože, nie. Nie! Nie! Nie! Už som to nemohla vysloviť, ale vnútri som kričala, prosila a žiadala, aby to nebola pravda.

„Zvládnem to, tati. Ja sa o seba postarám. Ty mi vyberieš bývanie v štvrti, ktorú budeš považovať za bezpečnú. Budem sa ti hlásiť tak často, že ti to bude liezť na nervy a keď to nebude stačiť, budem ti posielat' emaily s presným rozvrhom na každý nasledujúci deň, aby si vedel, kde presne a kedy sa budem pohybovať. Len ma, prosím, nechaj ísť samu.”

Otec nesúhlasne pokrútil hlavou a všetka moja nádej sa rozplynula ako obláčik zlyhania.

„Musím na tom trvať, Mila. Ak chceš odísť do Katánie, nepôjdeš sama.”

Čo som mohla urobiť? Čo som mala povedať? Nebola som dieťa. Mala som dvadsaťštyri, do riti. A aj napriek tomu som o svojom živote nemohla rozhodovať len preto, že môj otec zasvätil život tej prekliatej zločineckej skupine. Nenávidela som to. Nenávidela som každého, kto s ňou mal niečo spoločné, a v kútiku duše som za to nenávidela aj jeho.

„Pôjde so mnou Paolo?” precedila som cez zaťaté zuby.

„Nie, potrebujem ho v Palerme. Vieš, že kontroluje všetkých mojich chlapov.”

Vedela som to, a on tiež dobre vedel, prečo by som si vybrala práve jeho. Odísť s Paolom by bolo ako odísť s dobrým priateľom. Nemala by som pocit, že ma niekto obmedzuje alebo dokonca stráži. Bola by to tá najlepšia voľba.

„Požiadal som niekoho, kto nepatrí do rodiny. Viem, že niekoho takého by si si určite vybrala aj sama.”

„Ten muž nemá spojenie s rodinou?”

„Povedzme, že máme nejaké osobné kontakty. Poznáme sa roky. Nezveril by som t'a do rúk niekomu, koho nepoznám.”

To dávalo zmysel. Lenže presťahovať sa do nového mesta s cudzím mužom v päťách mi nepripadalo ani o trochu lepšie. Bola som sklamaná. Viac ako to. Stratila som všetku nádej a radosť.

„Potrebujem čas na rozmyslenie.”

„Máš toľko času, koľko potrebuješ.”

Nerozlúčila som sa. S absolútnym sklamaním som vyšla z otcovej pracovne a vytiahla z vrecka džinsov mobil, aby som zavolała Elene.

„Nepôjdem do Katánie,” vychrlila som okamžite, keď prijala hovor.

„Čo? Teda... niežeby ma nepotešilo, že by si tu zostala, ale... viem, ako si po tom túžila.”

„Nemôžem mať všetko, Elena. A teraz nemôžem mať ani svoju vysnívanú budúcnosť.”

„Čo sa stalo?”

Ignorovala som kroky, ktoré som za sebou počula. Bola som na ne už zvyknutá, lenže teraz som nechcela, aby niekto z otcových mužov počul, s čím som sa chcela Elene zveriť, takže som počkala, kým som prišla k svojej izbe a mohla som za sebou zavrieť dvere.

„Otec trvá na tom, aby som odišla s osobným strážcom. Nechcem ísť s nikým, Elena. Takto som si svoj život nepredstavovala.”

Z môjho hlasu odkvapkávalo sklamanie. Sadla som si na posteľ a ponorila tvár do rúk.

„Na toto existuje iba jedno riešenie,” zaznelo z reproduktora vedľa mňa. „Musíme ísť nakupovať.”

Nákupy som mala v pláne až zajtra. Vymeniť oblečenie, ktoré som nosila roky na prednášky a skúšky, a naplniť kufor novými módnymi kúskami bol môj plán. Lenže som ho mala absolvovať s radosťou a nie ako útechu za pokašľanú nádej.

„Tak uteč.”

Elena ma rozosmiala. Prešla som k ďalšiemu výkladu, ktorý zdobili šaty s potlačou citrónov, a otočila som sa k nej.

„To nebudú mať nikde nič iné? Tento trend ma začína unavovať. Tento rok sú citróny úplne všade... na plavkách, sukniach, tričkách aj nohaviciach...”

V skutočnosti som sa nehnevala na oblečenie, potlače ani trendy. Bola som nešťastná z toho, ako sa so mnou otec rozprával a čo mi nakoniec navrhol.

„Nepočúvaš ma?”

Pretočila oči.

„Áno, počúvam. Rovnako ako Paolo, ktorý sedí tamto v aute.”

Otcov šéf ochrankárov, *soldato*, bol iba pár metrov od nás a v slnečných okuliaroch sa tváril, že skôr pozoruje okolie, ako počúva náš rozhovor, ale ja som vedela, že robil oboje.

„Ak by som sa teraz rozbehla, bol by predom mnou o tri sekundy. Ak by som sa pokúsila vytratiť z domu, mala by som za päťami šesť mužov, a to by som ešte ani nebola pri bráne. Ako si asi predstavuješ ten môj únik, *kamoška*?”

„Je to v prdeli,” povzdychla si a zvalila sa na kovovú stoličku pred malou kaviarňou, kde sme sedávali najradšej.

„Myslíš si, že to neviem?” Zadívala som sa smerom na ulicu, kde parkoval Paolo. „Čo mám robiť, Elena?”

Moja priateľka sa naklonila a položila mi dlaň do ruky.

„Pôjdeš do Katánie, Mila. Pôjdeš tam, lebo to bol vždy tvoj sen a ty si ho splníš. Toho ochrankára si nebudeš všímať. Bude pre teba ako tieň na stene. Síce prítomný, ale nikdy dôležitý.”

Práve pre toto som Elenu zbožňovala. Vždy mi dobre poradila a nikdy pri tom nemyslela iba na seba. Vedela som, že v skutočnosti nechcela, aby som odišla, lenže moje sny boli pre ňu rovnako dôležité ako pre mňa a... mala som vôbec na výber? Môj otec bol neprekonateľný v manipulácii. Presne vedel, ako s ľudskou myslou narábať tak, aby sa mu dobrovoľne podriadila.

Bravo, Alessandro, si skutočný capo di tutti capi. Dostal si svoju dcéru presne tam, kam si potreboval.

Povzdychla som si a prikývla.

„Pôjdem do Katánie.” Vlastne som ani nikdy nepochybovala, že to aj tak urobím. „Sľúbil mi, že so mnou pošle niekoho, kto nepatrí do rodiny, takže to v podstate nemusí byť až také zlé.” Klamala som samu seba, lebo som tým slovám ani trochu neverila, lenže táto súkromná milosrdná lož mi to celé aspoň trochu zjednodušila. Otcova požiadavka bola jasná a zreteľná a ja som teraz musela pristúpiť na jeho pravidlá hry, o ktorých som nemohla povedať úplnú pravdu ani svojej najlepšej priateľke. „A ešte aj toto!”

Pozrela som sa na oblohu, z ktorej mi práve kvaplo na šaty a o sekundu mi ďalšia kvapka pristála na ruke. O minútu sa spustil taký príval dažďa, že som ledva stihla nastúpiť do auta.

Celú cestu som premýšľala a čím bližšie k domu som bola, tým viac odhodlania som získala. Nečakala som, kým vystúpi z auta Paolo a s rozprestretým dáždnikom mi poskytne ochranu pred lejakom. Rozbehla som sa po príjazdovej ceste len čo zaparkoval a počula za sebou kričať moje meno. Vbehla som do domu a ignorovala, kto sa za mnou obzeral alebo ktorý z mužov ma nasledoval. Môj smer bol zreteľný a cieľ celkom jasný. Mierila som priamo za otcom, aby som mu povedala, že odídem do Katánie aj s guľou na nohe v podobe osobného strážcu, ktorého mi vybral, a pristúpim na jeho požiadavku. Mala som svoje vlastné predstavy, ako to zvládnem. Najskôr spoznám jeho slabé miesta a potom mu znepríjemním prácu dost' na to, aby ľutoval, že sa na také čosi vôbec dal. Nakoniec ma možno sám nechá na pokoji, lebo ja nikoho ako on nepotrebujem.

Lenže do pracovne som ani nemusela dôjsť. Otcov hlas som začula už cestou tam. Stál v obývačke, no služobná mi tienila výhľad na človeka, ktorý sedel v mohutnom kresle oproti nemu. Zastala som a počkala, kým sa uhla, aby si ma obaja muži všimli. Vtedy som si uvedomila, ako asi vyzerám. Z mokrých šiat mi odkvapkávala voda a vlasy som mala také premočené, že sa mi lepili na tvár. Moje oči rýchlo prebehli z otcovej prekvapenej tváre na muža v kresle. S voľne prehodnou nohou cez koleno druhej sa na mňa pozeral bez akéhokoľvek výrazu, z ktorého by som mohla vyčítať aspoň náznak nejakej emócie. A ja som okamžite vedela, že to bol on.

Muž, ktorý mi obráti život naruby.